

“मीठे बच्चे- बाबा आउनु भएको छ तिमीलाई सबै दुःखबाट छुटाउन, तिमी अब यस शोक वाटिकाबाट अशोक वाटिकामा जान्छौ, यस विषय वैतरणी नदीबाट पारी जान्छौ।”

प्रश्न:- यादमा बस्दा कुन कुराको विघ्न पर्दैन र कुन कुराको विघ्न पर्छ?

उत्तर:- यादमा बस्दा कुनै पनि आवाज वा होहल्लाको विघ्न पर्दैन, त्यो ज्ञानमा पर्छ तर यादमा मायाको विघ्न अवश्य पर्छ। मायाले यादको समयमा नै विघ्न पार्छ। अनेक प्रकारको संकल्प-विकल्प ल्याउँछ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! सावधान होऊ। मायाको थप्पड नखाऊ। शिवबाबाले तिमीलाई जुन अपार सुख दिनुहुन्छ, सर्व सम्बन्धहरूको अति मीठो सेक्रिन हुनुहुन्छ। उहाँलाई धेरै-धेरै प्यारले याद गर। यादमा तीव्र रेस गर।

गीत:- रात के राही...

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा बच्चाहरू जो यात्रामा छन्, त्यसै बसेकोलाई यात्रामा कहाँ भनिन्छ र। यो यात्रा कस्तो अनौठो छ। शान्तिको यात्रा, शान्तिधाममा जाने यात्रा। रावणको राज्यमा कष्ट भोगेर मर्नु पर्ने हुन्छ। एक सत्यवान सावित्रीको कहानी छ नि- कालबाट पनि सावित्रीले सत्यवानको आत्मालाई फिर्ता ल्याइन्। वास्तवमा यस्तो कुनै कुरा हुँदैन होइन। बाँकी आधाकल्प कालले खान्छ। अन्तमा कष्ट हुन्छ नि। रावण जसलाई वर्ष-वर्ष जलाई राख्छन्, ऊ हाम्रो दुश्मन हो, यो जान्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ म आएको छु तिमीलाई शोक वाटिकाबाट निकालेर अशोक वाटिकामा लैजान, जहाँ कष्ट खानु पर्दैन। यहाँ त अनेक प्रकारको कष्ट हुन्छन्। आमा, बुवा, पति, बच्चाहरू सबै दुःख पाइरहन्छन्। पतिले विकारमा फसाउँछन्। बाबा आएर यी सबै दुःखबाट छुटाउनुहुन्छ र नयाँ दुनियाँमा लैजानुहुन्छ। अहिले आत्माको पँखेटा टुटेको छ। आत्मा उड्न सक्दैन। त्यसैले यादको यात्रा गर्न सक्दैन। निश्चय नै यो बुद्धियोगको यात्रा हो, लेखिएको छ नि- मनमनाभव। यसको अर्थ कहाँ यात्रा सम्झन्छन् र। भन्छन् रामले बाँदर सेना लिएर अनि बाँदरहरूले पुल बनाए। बाँदरले पुल कसरी बनाउँछ! यो तिम्रो यादको यात्राको पुल बनिरहेको छ, जुन पुलबाट तिमी विषय वैतरणी नदी पार हुन्छौ। बाबा यस नदीमा पौडिन सिकाउनुहुन्छ। खिवैया हुनुहुन्छ नि। विषय वैतरणी नदीबाट पार गराएर शिवालयमा लैजानुहुन्छ। भनिन्छ अमृत छोडेर विष किन खाने? ज्ञानलाई अमृत भनिन्छ। ज्ञानद्वारा सद्गति हुन्छ। शास्त्रलाई ज्ञान भनिँदैन। त्यो हो भक्तिको सामग्री। शास्त्र पढ्नाले सत्ययुग आउन सक्दैन। सद्गति हुन सक्दैन त्यसैले त्यसलाई ज्ञान अमृत भनिँदैन, त्यो हो भक्ति। ज्ञानमा पहिला १०० प्रतिशत सद्गति फेरि बिस्तारै-बिस्तारै तल उत्रिन्छन्। यो भनिँदैन- सत्ययुगमा पनि दुर्गति हुन्छ, वहाँ दुर्गतिको नाम हुँदैन। कलियुगमा सबैको दुर्गति हुन्छ।

तिमीलाई थाहा छ- सबैमाथि दया गर्नेवाला एक बाबा नै हुनुहुन्छ, जसलाई श्री-श्री भनिन्छ। तर ‘श्री श्री’ को पदवी सबैलाई दिन्छन्। श्री भनिन्छ देवताहरूलाई। श्री लक्ष्मी-नारायण, श्री राम-सीता, यस्तो श्री बनाउनेलाई नै श्री श्री भनिन्छ। तिमीले बाबाको सम्मुख प्रतिज्ञा गर्छौ- हामी कहिल्यै विकारमा जाँदैनौं। यदि प्रतिज्ञा गरेर फेरि भूल गन्यौ भने बाबाको राइट हेन्ड धर्मराज पनि बसेका छन्। धर्मराजले माफ गर्दैनन्।

बाबा पनि गुप्त, ज्ञान पनि गुप्त, पद पनि गुप्त। यो केवल तिमी बच्चाहरूलाई नै थाहा छ— हामीलाई श्रीमत दिनेवाला कुनै मनुष्य हुन सक्दैन। प्रजापिता ब्रह्माद्वारा बाबाले रचना रचनुहुन्छ। प्रजापिता सूक्ष्मवतनमा त हुँदैनन्। अवश्य यहाँ नै हुनु पर्छ। तिमी बच्चाहरूले जान्यौ— ब्रह्मा यस समय ब्राह्मण हुन्। यिनलाई भविष्यमा बादशाही मिल्छ। देवताहरूले पतित दुनियाँमा त राजाई गर्न सक्दैनन्। पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु पर्छ। विनाश पनि अवश्य हुन्छ। अब केही समय छ। तिम्रो अहिले नयाँ वृक्षको कलमी नै पूरा लागिसकेको छैन। पहिला गाउँथ्यौ— त्वमेव माताश्च पिता... सबैको अगाडि यो महिमा गाइरहन्छन्। जानेका केही पनि छैनन्। विचार गर— ब्रह्मा माता कसरी हुन सक्छन्? लक्ष्मी-नारायणको पनि आफ्नो राजाई चल्छ। उनीहरूलाई माता-पिता भन्न सकिँदैन। यस समय परमपिता परमात्मा प्राक्किटकलमा मात-पिताको पार्ट खेलिरहनु भएको छ। फेरि भक्ति-मार्गमा महिमा गाइन्छ। त्यसमा पनि सबैभन्दा पहिला शिवबाबालाई त्वमेव माताश्च पिता भन्दछन्। पछि लक्ष्मी-नारायण, सीता-राम सबैलाई भनिरहन्छन्। अक्कल त केही छँदै छैन। शिवबाबा हुनुहुन्छ अति मीठो सेक्रिन। यी मनुष्य सबै आसुरी मतमा दुःख नै दिइरहन्छन् र मैले सबैको सट्टा सबैभन्दा बढी सुख दिन्छु। म दाता हुँ। मैले तिमी बच्चाहरूलाई श्रीमत दिन्छु— प्यारा बच्चाहरू! तिमी जति यादको यात्रामा रहन्छौ, स्वदर्शन चक्र घुमाउँछौ, कमल फूल समान बन्छौ त्यति उच्च पद पाउँछौ। यी अलंकारहरूको अर्थ कसैले सम्झाउन सक्दैन। अलंकार तिमीले नै धारण गर्छौ। निशानी विष्णुलाई दिइएको छ। तेस्रो नेत्र पनि देवताहरूलाई दिइएको छ। वास्तवमा तेस्रो नेत्र पनि तिमीलाई मिल्छ। त्रिनेत्री, त्रिकालदर्शी... अक्षर छन् नि। यसको अर्थ पनि यस समय तिम्रो आत्माको बुद्धिमा छ। आत्माको बुद्धिमा नै सबैथोक रहन्छ। मेरो आँखा, नाक, कान पनि शरीरले भन्दैन। आत्माले भन्छ— यो मेरो शरीर रूपी महल हो। आत्मालाई थाहा भएको छ— म आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ। कति गुप्त कुरा छन्। आत्मालाई रकेट पनि भनिन्छ। कुनै आत्मालाई शरीर छोडेर लण्डनमा जानु छ भने सेकेन्डमा जान्छ। उनीहरूले कति तीव्र रकेट बनाएका छन्, जुन बिहान गयो भने बेलुका पुग्छ। पहिला पानी जहाजमा ३-४ महिना लाग्थ्यो। अहिले पनि पानी जहाजमा एक महिना लाग्छ। हवाईजहाजमा एक दिन। तर आत्मा धेरै तीव्र रकेट हो, जुन एक सेकेन्डमा पुग्छ। जसलाई कसैले पनि देख्न सक्दैन। तिमी आत्माहरूको अलराउण्ड पार्ट छ। परमात्माको पार्ट केहो? द्वापर देखि मेरो साक्षात्कार गराउने पार्ट छ। जसले जुन-जुन भावनाले मलाई याद गर्छन्, उनीहरूको मनोकामना पूर्ण गर्छु। अहिले मेरो ज्ञान दिने पार्ट छ, पतितहरूलाई पावन बनाउने पार्ट छ। तिमीलाई मास्टर नलेजफुल ईश्वरको बच्चा मास्टर गड बनाउँछु। जसले कल्प पहिला पुरुषार्थ गरेका थिए, उनैले गर्ने छन्। बच्चाहरूले भन्छन्— कल्प पहिला आएका थियौं, अहिले फेरि वर्सा लिइरहेका छौं। कसको पासमा? मात-पिताको पासमा। सरस्वती सबैको माता हुन्। उनको माता यी ब्रह्मा। यिनको माता त कोही छँदै छैन। शिवबाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो पत्नी हौ त्यसैले पति विना खाना कसरी खान्छौ! शिवबाबा र म, हामी दुवै सँगै खान्छौं। नशा त रहन्छ नि। तिमीले पनि भन्छौ— बाबा दलाल बनेर आउनु भएको छ। आफू सँग विवाह गराउन। तिमीले श्रीमतमा परमात्मा सँग सबैको विवाह गराउँछौ। पण्डितहरूले जुन विकारको लागि हात बाँधेका छन्, त्यो बाबाले क्यान्सिल गराउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी ज्ञान चितामा बस्यौ भने गोरो बन्छौ। काम चितामा बसेर तिमीले

कालो मुख किन बनाउँछौ! श्याम-सुन्दरको अर्थ तिमीलाई थाहा छ। श्रीकृष्ण छन् सुन्दर, अहिले त उनी पनि श्याम छन्। अहिले बाबा आएर आफ्नो परिचय दिनु भएको छ।

तिमी हौ पतित-पावन भगवानका विद्यार्थी। यो पाठशाला हो। पाठशालामा पढाइ हुन्छ। मेहनत गर्नु पर्छ र ती सत्संगहरूमा मेहनत हुँदैन। वहाँ त गीता सुन्छन्, ग्रन्थ सुन्छन् र घर जान्छन्। वहाँ कसैले कहाँ भन्छन्—पवित्र बन, यात्रा गर। पछि गएर यी सबै जिस्मानी यात्रा आदि बन्द हुन्छन्। हिउँ पन्यो वा दुर्घटना भयो भने कोही जाँदैनन् तर तिमी यात्रा त तीव्र हुँदै जान्छ। हाम्रो यात्रा हो शिवालय तर्फ। पहिला शिवको पुरी शिवालयमा जान्छौं। फेरि शिवले स्थापना गरेको शिवालय (स्वर्ग) मा जान्छौं। शिवपुरी र विष्णुपुरी दुवैलाई शिवालय भनिन्छ किनकि मुक्ति-जीवनमुक्ति दुवै शिवबाबाले नै दिनुहुन्छ। सत्ययुगी दैवी घराना शिवबाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ।

यादमा आवाजको विघ्न पर्न सक्दैन। ज्ञान सुन्नमा होहल्लाले विघ्न हुन्छ। मनुष्यले त भन्छन् शान्ति बनाऊ, नत्र यादमा विघ्न पर्छ। तर योगमा आवाजले विघ्न पाँदैन। विघ्न पाँछ मायाले। बच्चाहरू सँग मायाको युद्ध चल्छ। बच्चाहरूले युद्धको मैदानमा हार खानु हुँदैन। मायाले त मुक्का लगाइरहन्छ। मायाले नाकमा मुक्का लगाएर लडाउँछ। फेरि खडा भयो, फेरि नाकमा हान्छ अनि पछारिदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ—यो मायाले काम क्रोधको मुक्का मार्छ। यसबाट तिमी धेरै-धेरै सावधान रहनु छ। थप्पड खानु छैन। अच्छा! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ज्ञानका सबै अलंकारहरूलाई धारणा गरेर स्वदर्शन चक्रधारी, त्रिनेत्री, त्रिकालदर्शी अर्थात् मास्टर भगवान् बन्नु पर्छ।
- २) बाबाको राइट हेन्ड धर्मराजलाई स्मृतिमा राखेर कुनै पनि विकर्म गर्नु हुँदैन। पावन बन्ने प्रतिज्ञा गरेर विकारमा जानु हुँदैन।

वरदानः— ब्राह्मण जीवनमा सदा खुशीको खुराक खाने र खुवाउने श्रेष्ठ भाग्यवान् भव

विश्वको मालिकका हामी बालक सो मालिक हौं— यसै ईश्वरीय नशा र खुशीमा रहने गर। वाह मेरो श्रेष्ठ भाग्य अर्थात् नसीब। यसै खुशीको झूलामा सदा झूलिराख। सदा खुशनसीब पनि हौ र सदा खुशीको खुराक खान्छौ र खुवाउँछौ पनि। अरूलाई पनि खुशीको महादान दिएर खुशनसीब बनाउँछौ। तिमी जीवन नै खुशी हो। खुशी रहनु नै जिउनु हो। यही ब्राह्मण जीवनको श्रेष्ठ वरदान हो।

स्लोगनः— हर परिस्थितिमा सहनशील बन्यौ भने आनन्दको अनुभव गरिरहन्छौ।

मातेश्वरीजीको अनमोल महावाक्य (२३-१-५७)

अहिले त यो सारा दुनियाँले जान्दछन्— परमात्मा एक हुनुहुन्छ। उही परमात्मालाई कसैले शक्ति मान्छन्, कसैले कुदरत भन्छन् मतलब कुनै न कुनै रूपमा अवश्य मान्छन्। जसले जुन वस्तुलाई मान्छन्, अवश्य त्यो कुनै वस्तु होला तब त त्यसको नाम राखिएको हुन्छ। तर त्यस एक वस्तुको बारेमा यस दुनियाँमा जति पनि मनुष्य छन् त्यति नै मत छन् तर चीज फेरि पनि एउटै हो। त्यसमा मुख्य चार मत सुनाउँछन्— कसैले भन्छन् ईश्वर सर्वत्र हुनुहुन्छ, कसैले भन्छन् ब्रह्म नै सर्वत्र हो। भन्दछन् सर्वत्र ब्रह्म नै ब्रह्म छ। कसैले भन्छन् ईश्वर सत्यम् माया मिथ्यम्, कसैले भन्छन् ईश्वर छँदै छैनन्, कुदरत नै कुदरत छ। उनले फेरि ईश्वरलाई मान्दैनन्। अब यी हुन् यतिका मत। उनीहरूले त सम्झन्छन्— जगत् प्रकृति हो, बाँकी केही छँदै छैन। अब हेर जगतलाई मान्छन् तर जुन परमात्माले जगत् रच्नु भयो, त्यस जगतको मालिकलाई मान्दैनन्! दुनियाँमा जति पनि अनेक मनुष्य छन्, उनीहरूको यतिका मतहरू छन्। आखिरमा पनि यी सबै मतको फैसला स्वयं परमात्मा आएर गर्नु हुन्छ। यस सारा जगतको निर्णय परमात्मा आएर गर्नुहुन्छ अथवा जो सर्वोत्तम शक्तिवान हुन्छ, उहाँले आफ्नो रचनाको बारेमा विस्तारपूर्वक सम्झाउनु हुन्छ। उहाँले हामीलाई रचयिताको पनि परिचय दिनुहुन्छ र फेरि आफ्नो रचनाको पनि परिचय दिनुहुन्छ।

केही मनुष्यले यस्तो प्रश्न सोध्छन्, यसको के सबुत छ— हामी आत्मा हौं! यस बारेमा सम्झाइन्छ। जब हामीले भन्छौं— म आत्मा उहाँ परमात्माको सन्तान हुँ। यो हो आफूले आफैं सँग सोध्ने कुरा। हामी जो सारा दिन म-म भनिरहन्छौं, त्यो कुनचाहिँ शक्ति हो र फेरि जसलाई हामीले याद गछौं, उहाँ हाम्रो को हुनुहुन्छ? जब कसैलाई याद गरिन्छ भने अवश्य हामी आत्माहरूलाई उसद्वारा केही प्राप्ति हुनु पर्छ। हर समय उसको याद रहनाले नै हामीलाई उसद्वारा प्राप्ति हुन्छ। हेर, मनुष्यले जे जति गर्छन्, अवश्य मनमा कुनै न कुनै शुभ इच्छा अवश्य रहन्छ। कसैलाई सुखको, कसैलाई शान्तिको इच्छा हुन्छ। जब इच्छा उत्पन्न हुन्छ भने अवश्य कोही लिनेवाला छ र जसद्वारा त्यो इच्छा पूर्ण हुन्छ, त्यो अवश्य कुनै दिनेवाला छ। तब नै उहाँलाई याद गरिन्छ। अब यस रहस्यलाई पूर्ण रीतिले बुझ्नु छ, उहाँ को हुनुहुन्छ? यो बोल्नेवाला शक्ति म स्वयं आत्मा हुँ। जसको आकार ज्योति बिन्दु समान छ। जब मनुष्यले स्थूल शरीर छोड्छ, ऊ निस्कन्छ। यी आँखाले त देखिँदैन। अब यसबाट सिद्ध हुन्छ— उसको स्थूल आकार छैन तर मनुष्यले महसुस अवश्य गर्छन्— आत्मा निकलेर गयो। हामीले त्यसलाई आत्मा नै भन्छौं, जो आत्मा ज्योति स्वरूप छ, अवश्य त्यस आत्मालाई जन्म दिने परमात्मा पनि उस्तै हुनुहुन्छ होला। जो जस्तो हुन्छ, उसको सिर्जना पनि त्यस्तै हुन्छ। फेरि हामी आत्माहरू उहाँ परमात्मालाई किन भन्छौं— उहाँ हामी सबै आत्माहरू भन्दा परम हुनुहुन्छ? किनकि उहाँमाथि मायाको कुनै पनि प्रभाव (लेप-छेप) छैन। बाँकी हामी आत्माहरूमाथि मायाको प्रभाव अवश्य पर्छ किनकि हामी जन्म मरणको चक्रमा आउँछौं। अब यो हो आत्मा र परमात्मामा फरक। अच्छा। ओम् शान्ति।